

til at rejse sig mod disse overmaade smukke Navne, som er interesserede i Kursens Opretholdelse.

Der blev altsaa ved denne Lejlighed fordelt til en lille Vennekreds disse 2 Mill. Kr. Aktier til en Kurs af 110, og Kursen var 300. De 400 Venner fik altsaa, som det hedder, 10—20 000 Kr. Aktier hver til 110. Det vil sige, de kunde straks paa hver 110 Kr.'s Udgift sikre sig en Fortjeneste paa 190 Kr. uden at have udført det allermindste nyttige Arbejde. De kunde gaa lige fra Ballin med Aktierne hen i den nærmeste Bank eller Vekselstue og faa 190 Kr. mere, end de selv havde givet, for hvert Papir. Det vil sige, ved disse Poster, der, som det hedder, almindeligvis var paa 10 000 Kr., var det for Vennekredsen 19 000 Kroners Fortjeneste der sikredes. Og desuden er der den lille Venlighed med de 20 000 Kr. Aktier, som Ballin fordelte til sine Venner. Hvem mon disse Venner var? Det kunde dog være morsomt ogsaa at vide, paa hvilke Hænder disse 20 000 Kr. Aktier var kommet. Hvorfor mon der intet oplyses derom i Beretningen? Det synes mig at være en Mangel, for det maa jo være muligt at oplyse det. Naar man i det hele i Enkeltheder har kunnet undersøge, hvor Aktierne er blevet af fra denne Emission, maatte man ogsaa kunne faa at vide, hvem der har været de særlig nærstaaende Venner, som har faaet denne Forøring af Ballin. Naar vi en Gang faar disse Navne frem — og de kommer nok frem en Gang, det nærer jeg ingen Tvivl om —, er jeg sikker paa, at de vil vække Forundring i vide Kredse. Jeg skal i Dag afholde mig fra at nævne disse Navne, som det er Bankkommissionens Sag selv at føre frem.

Men hvert Blad, man studerer i Bankkommissionens Beretning, er Bevis for Skadeligheden af det kapitalistiske Husholdningssystem, vi er underkastet, Bevis for Overkapitalisering, Opkøb af Konkurrenter, Aktiespekulationer, Børsmanøvrer, Udbetaling af store Udbytter og store Tantiømer. Og i et enkelt Tilfælde er der ogsaa en anden ganske interessant Oplysning, nemlig Oplysningen om Spritfabrikken Fortunas mærkværdige Transaktion. Om den oplyses det, at ved Opkøb af Aktier til en Vennekreds søgte man at fremskynde en Likvidation, saaledes at et Par Millioner, der var Statens Penge, derved kunde gaa i Vennekredsens Lommer. Det mislykkedes nok — det var kedeligt for Vennekredsen, heldigt for Staten —, men Bestræbelsen har været der. Det ses af Beretningen, hvorledes man her har manøvreret i stor

Hast for at unddrage Staten de Penge, der var Statens. Naar der først var likvideret, naar Pengene først var fordelt paa de hundrede Lommer, kunde Staten have staaet der med den lange Næse.

Saadanne Billeder oprulles i denne Beretning, og Skildringen ender Gang paa Gang med Konstatering af Milliontabene sammen med Skildringer af Virksomheder, der brød sammen, og efterfølgende Rekonstruktioner, og disse Rekonstruktioner sker saa sluttelig i Ly af den Bankgaranti, Staten for nogen Tid siden har etableret. Alt det, der skildres i denne Bog fra Bankkommissionen, er vist det, den højtærede Landbrugsminister er saa glad for: Kræfternes frie Spil. Det er Kapitalistsamfundets grænseløse, umættelige Begærlighed efter Penge, den umættelige Begærlighed, der driver Interessenterne til alle mulige mislige Affærer, ja, selv til rent ud Svindel og Bedrag. Det er de frie Kræfters Spil, denne Bog belyser, og det var disse Kræfters Førere, der dirigerede Landmandsbankens og de dertil hørende Selskabers Virksomhed, disse Folk, af hvilke mange er nævnt ved Navn her i Bogen. Disse Folks Navne er velkendte. Mange af dem er kendte som dem, der samtidig førte an i Modstanden mod Arbejderne, hver Gang de krævede 5 Øres Forhøjelse at Timelønnen. Vi finder mange Navne paa Folk, som har været med til at bortsvindle Millioner, har været med til at ødelægge industrielle Virksomheder, og som Gang paa Gang har staaet op og holdt patriotiske Taler, Gang paa Gang i Arbejdsgiversammenslutningen har foreholdt Arbejderne, hvor forfærdeligt det var, naar de kom med disse Lønkrav, som vilde føre til Industriens Undergang. Og jeg finder jo ogsaa kendte Godtfolk, Medkæmpere paa den ministerielle Side fra 1920-Dagene, Folk, der var indignerede over Generalstrejke og den Slags. Ja, det er det pæne Selskab, Samfundshjælperne, Samfundshjælperne paa den Maade, at de gør, hvad de kan, for at hjælpe Samfundet af med Pengene og sig selv til Velstand.

Ja, og til denne Graabog — kan man vel kalde den, selv om den har en grønlig Farve —, til denne Graabog føjes saa nu efterhaanden et og andet. Først en Avisartikel af et af Kommissionsmedlemmerne for et Par Dage siden, hvori han oplyser Ting og Navne, som ikke er nævnt i Beretningen. Og i disse Dage Kontoen af 1. Februar 1917. Men denne Liste fra Kontoen af 1. Februar kan jo ikke være den endelige. Der er jo flere Konti. Og selve